

Bir zamanlar, büyük bir ormanın içindeki küçük bir kulübede bir anne keçiyle yedi küçük yavrusu yaşamış. Anne keçi yavrularını çok sever onları korumak için elinden geleni yaparmış. Bir gün ormana yiyecek aramaya giderken, "Yavrularım," demiş. "Ben ormana gidiyorum. Kapıyı kimseye açmayın. Hele o kötü yürekli kurdu sakın içeri almayın. İçeri girecek olursa hepinizi canlı canlı yutar. Gelip kapıyı çalacak olursa ayaklarıyla sesine dikkat edin. Hiç kimselere benzemeyen kapkara ayakları ve çok kalın, çirkin bir sesi vardır." Yavruları hep bir ağızdan, "Merak etme anneciğim, biz kendimizi koruruz. Haydi güle güle git, gözün arkada kalmasın" demişler.

Anne keçi ormana doğru yola koyulduktan kısa bir süre sonra kapı vurulmuş, bir ses, "Kapıyı açın sevgili yavrularım ben geldim, size güzel yiyecekler getirdim," demiş. Keçi yavruları kurdun çirkin sesini hemen tanımışlar, "Sen bizim annemiz değilsin; anneciğimizin ince ve çok tatlı bir sesi vardır. Sen kötü yürekli kurtsun, sana kapıyı açamayız," diye bağırılmışlar. Bunun üzerine kurt oradan uzaklaşmış, ama pes etmemiş. Biraz sonra gelip kapıyı tekrar çalmış. Sesini incelterek, "Kapıyı açın sevgili yavrularım, bakın size neler getirdim," diye seslenmiş. Sesini inceltmiş ama pencereye dayadığı kapkara ayağını gören yavru keçiler onun kurt olduğunu anlamışlar. "Sen bizim annemiz değilsin; annemizin ayakları seninki gibi kapkara değildir. Sen kötü yürekli kurtsun, kapıyı açamayız," diye bağırılmışlar. Bu sözleri duyan kurt hemen bir fırına koşmuş, fırıncıya, "Ayağımı incittim, çok acıyor, ne olur üzerine biraz hamur sürer misin?" demiş. Fırıncı kurda acımış, kapkara ayağını hamurla kaplamış. Kurt bu kez değirmenciye koşmuş, "Şu ayağıma biraz un serp," demiş. Değirmenci sanki hiçbir şey duymamış gibi, kurdun isteğini yerine getirmemiş. Ancak kurt, "Dediğimi yapmazsan seni bir lokmada yutarım," deyince, korkmuş, unu serpmiş. Böylece kurdun ayağı bembeyaz olmuş.

Koşa koşa gidip yavru keçilerin kapısını tekrar çalmış; sesini incelterek, "Ben geldim yavrularım, bakın neler getirdim," diye seslenmiş. Yavrular, "Senin kurt olmadığını nereden bilelim, kapıyı açmadan önce bize ayağını göster," demişler. Kurt hamurla kaplanmış ayağını kaldırıp pencereye dayamış. Yavrular bembeyaz ayağı görünce, kapıyı açmışlar; kurt da fırtına gibi dalmış içeri. Karşılarında kötü kurdu gören zavallı keçi yavruları nereye kaçacaklarını bilememişler. Biri masanın altına, ikincisi yorganının altına, üçüncüsü sobanın içine, saklanmış, dördüncüsü mutfığa kaçmış, beşincisi bir dolabın içine, altıncısı leğenin altına atmış kendisini. En küçükleri olan yedinci yavru da büyük ayaklı, çalar saatin içine girmiş. Ancak ne yazık ki acımasız kurt her birini saklandığı yerden çıkarıp bir lokmada yutmuş. Yalnızca çalar saatin içine saklanmış olan en küçük yavruyu bulamamış. Karnı fazlasıyla doymuş olduğu için, uykusu gelmiş. Evden çıkmış, bir ağacın altındaki çimenlerin üzerine yatmış, horul horul uyumaya başlamış.

Bir süre sonra anne keçi ormandan geri dönmüş. Evinin kapısını ardına kadar açık görünce çok korkmuş. İçerde masanın sandalyelerin oraya buraya atıldığını, leğenin

devrilip her yere suların saçılmış olduğunu, yataklarla yorganların yerlerde süründüğünü görünce, büyük bir üzüntüyle yavrularını aramaya başlamış. Her birini ismiyle çağırılmış ama bir cevap alamamış. En küçüğün ismini söyleyince, çalar saatin içinden incecik bir ses gelmiş, "Anneciğim ben buradayım." Anne yavrusunu saatin içinden çıkarmış. Küçük keçi de başlarına gelenleri anlatmış. Anne keçi büyük bir kedere kapılmış, ağlamaya başlamış ama yine de pes etmemiş. Hemen evden fırlayıp kurdu aramaya başlamış. Küçük keçi de arkasından geliyormuş. Kurdun ağacın altındaki çimenlikte horul horul uyduğunu görmüşler. Anne keçi kurdun yanına yaklaşınca karnında birşeylerin kımıldadığını görmüş. İçini büyük bir umut kaplamış. "Belki de yavrularım ölmedi," diye düşünmüş. Hemen küçük keçiye eve göndermiş, evden iğne, iplik, makas alıp gelmesini söylemiş. Yavru keçi istediklerini getirince, kurdun uyandırmadan, usulca karnını yarmış. Bütün yavru keçiler açtığı yarıktan fırlayıp dışarı çıkmışlar. Kurt açgözlülüğünden hepsini çiğnemedi yuttuğu için, hiçbirine birşeycikler olmamış. Büyük bir sevinçle birbirlerine sarılmışlar. Hepsini okşayıp seven anneleri, "Şimdi gidip taş toplayın, kurt uyanmadan karnını taşla doldurup dikeyim" demiş. Yavrular çabucak bir dolu taş toplayıp getmişler; kurdun karnına doldurmuşlar. Anneleri de açtığı yarığı sıkıca dikmiş. Kurt hâlâ horul, horul uyumaya devam ediyormuş. Uzunca bir zaman sonra uykusundan uyanmış. Karnındaki taşlar onun öyle susatmış ki hemen yakındaki pınara gidip su içmek istemiş. Ayağı kalkınca karnındaki taşların birbirine çarparak çıkardığı sesleri duymuş, "Bu ne biçim iş," demiş. "Ben keçi yavrusu mu yedim, taş mı? Bu sesler nerden geliyor?" Taşların ağırlığı yüzünden zorlukla hareket ederek ederek, pınarın başına gelmiş. Su içmek için eğilince, dengesini kaybedip suya düşmüş. Böylece küçük keçilere yaptığı kötülüğün cezasını görmüş. Anne keçiyle yavruları ormanda özgür ve mutlu bir şekilde yaşamaya devam etmişler.